

Tôi phải chiếm tình yêu của anh

Chương 6 : Chương 6

Chương năm

Cô gái bị nhục

Thư viện của trường Đại học tổng hợp chìm trong bóng cây xanh. Bước vào phòng đọc, Viduri thấy chỉ có vài ba sinh viên đang cắm cúi đọc. Sau đợt mapram, Viduri quyết định phải dốc sức vào học để thanh toán nốt mấy môn thi lại, nên ngày nào cô cũng đến thư viện. Viduri dự định năm nay sẽ cố giành được cái bằng cử nhân. Nhưng lúc này cô cảm thấy không muốn học, hơn nữa cuốn sách lại bằng tiếng Anh. Nhưng không muốn thì vẫn phải học, vì thi đến nơi rồi.

“Nhưng để làm gì nhỉ?” - Cô nghĩ. - “ừ, cứ cho là mình sẽ giành được bằng cử nhân đi, rồi thì sao? Lúc đó sẽ không thể tham gia phong trào sinh viên được nữa, sẽ chỉ còn lại cái công việc mà mình không thích thú. Ôi, giá lúc này có Tô đi bên cạnh... Mình sẽ không thấy chán nản như thế này. Mình sẽ can đảm thú nhận với anh ấy là mình yêu anh ấy. Nhưng chưa chắc. Phải, có lẽ mình sẽ không dám. Vì anh ấy yêu người khác rồi. Chẳng lẽ mình lại có thể làm cái việc chia duyên người khác? Như thế thì đê tiện, bỉ ổi quá! Thôi, cứ để cho anh ấy yêu cô ta... Cho anh ấy được hạnh phúc!”

Một tiếng nói cắt đứt suy nghĩ của cô.

- Chị nghĩ gì thế?

Trước mặt cô là Iravati. Trông cô rất vui vẻ, mắt như đang cười.

- Đi chơi đi. Mơ mộng vừa vừa thôi! - Iravati rủ.

- Không đi được đâu. Mình còn phải học. - Viduri đáp.

- Kịp chán, đi đi chị!

- Đi đâu?

- Đi đâu chả được: đi xem phim hay lang thang dọc theo phố Maliôbô.

Iravati giúp Viđuri thu dọn sách vở, rồi hai người bước ra khỏi thư viện. Lúc đầu họ im lặng. Iravati lên tiếng trước.

- Anh Tôđi về nông thôn lâu quá rồi. Không biết ở đó anh ấy sống ra sao? - Viđuri không đáp, Iravati lại nói tiếp: - Chị quen anh Tôđi đã lâu, anh ấy là người thế nào hả chị?

- Mình không biết.

- Chị nói dối. Chơi với nhau lâu thế phải biết chứ! Chẳng hạn anh ấy là người bông bột, vui tính hay như thế nào chứ...

Viđuri không sao hiểu nổi cô Iravati này là cô gái như thế nào? Lần đầu tiên cô gặp một cô gái như cô ta.

- Anh Tôđi, - Iravati tiếp, - trông tưởng lầm lì thế mà ghê ra phết đấy chị ạ, sôi nổi lắm...

Tim Viđuri như bị bóp nghẹt. Hình như Iravati thích châm chọc cô:

- Vì em với anh ấy có lần về Caliurăng chơi. - Iravati thổ lộ. - ở đó em mới hiểu, hóa ra anh ấy cũng biết tán gái ra trò. Cứ tưởng đạo mạo như ông thánh, kì thực cũng... Nhưng em yêu anh ấy.

Nói xong câu ấy, Iravati liếc mắt nhìn Viđuri xem cô phản ứng ra sao. Còn Viđuri thì cứ mím chặt môi, cố làm ra vẻ bình tĩnh, trong khi tim cô chỉ muốn nhảy ra ngoài.

- Anh ấy khác hẳn những anh con trai khác mà em quen. Chị có muốn biết em chinh phục anh ấy như thế nào không?

Viđuri không đáp.

- Chuyện dài lắm. Anh ấy thường đi ngang qua nhà em, làm ra vẻ đi thẳng đến nhà bên cạnh. Nhưng mắt thì nhìn vào hiên nhà em để tìm em. Sau đó đến kì mapram. Em cũng không ngờ anh ấy là chủ tịch ủy

ban mapram đầu. Một hôm Tôđi bảo em đến văn phòng. Vì thấy em bị ngắt mấy lần nên anh ấy định miễn cho em không phải tập. Nhưng em từ chối, vì em cần có giấy chứng nhận đã qua mapram. Em vẫn có một anh chàng đưa đón, nhưng vì Tôđi ngờ ý muốn đích thân đưa tiễn em, nên em cũng bằng lòng.

Viđuri im lặng, còn Iravati vẫn vừa cười vừa thao thao:

- Lúc về đến nhà em, em giơ tay định bấm chuông thì anh ấy cầm lấy tay em và... hôn.

Viđuri im lặng, nhưng lòng cô giận sôi: “Không đúng! Anh Tôđi không phải người như thế. Tôi biết anh ấy đã mấy năm nay, không bao giờ anh ấy có hành động sỗ sàng như vậy!”

Iravati vẫn tiếp tục ba hoa:

- Em giận lắm. Nhưng anh ấy bảo: “Xin lỗi em. Anh không kìm được. Vì anh chờ cơ hội này từ lâu lắm rồi. Anh yêu em... Ira, anh yêu ngay từ lần đầu nhìn thấy em”. Thế là tim em như tan ra. Biết làm sao khi anh ấy yêu em si cuồng đến thế. Em muốn hỏi chị để biết thêm về anh ấy...

Viđuri muốn thét lên: “Nói láo! Tất cả chỉ là bịa đặt hết!” Nhưng cô vẫn chỉ im lặng.

- Em muốn về quê thăm anh ấy, chị bảo có nên không? Em nhớ anh ấy quá.

Viđuri ngẩng đầu lên: trời trong vắt không một gợn mây. Mặt trời ở phía đông mỗi lúc một cao. Một lát sau Viđuri bảo:

- Nóng quá nhỉ? Mình nhức đầu quá. Có lẽ mình phải về đây. Mình còn phải ôn thi nữa.

Iravati chưa kịp nói gì, Viđuri đã rẽ sang bên trái.

“Mình cũng biết làm như thế là bất lịch sự. - Viđuri day dứt nghĩ. - Nhưng thôi kệ, chả lịch sự thì đừng! Vì con ranh này mà đầu óc mình cứ rã rời cả ra!” Và Viđuri rảo bước.

“Có nghĩa là những nghi ngờ của mình rất đúng, - Iravati thầm nói với mình. - Đúng là cô ta yêu anh ấy, nên nghe mình kể chuyện cô ta mới bực tức đến thế!”

*

* *

Iravati vừa đi vừa nghĩ: “Tại sao Viduri lại dịu dàng và trong trắng đến thế nhỉ? Chắc hẳn phải có nhiều chàng trai mê cô ta, kể cả Tôđi nữa. Một cô gái như thế không thể không hấp dẫn mọi người được: khuôn mặt dịu dàng, mềm mại, hơi dằm chiêu. Cô ta chỉ làm ra vẻ không biết điều đó thôi! Viduri quả là một cô gái hiền lành, tốt bụng. Nhưng tại sao cô ta lại tốt như thế? Sinh viên nào cũng quý nể cô ấy. Hay cái lòng tốt ấy của cô ta là có động cơ? Có thể bằng cách đó, cô ta muốn tỏ ra ta đây tốt đẹp, cao thượng hơn mọi người chẳng? Còn mình phải chẳng là đứa con gái rẻ tiền? Hay cô ta làm điều tốt chỉ vì sợ sự tàn ác mà người ta có thể gây cho cô ta? Phải chẳng cô ta đối xử tốt với mình chỉ vì sợ mình cướp mất người yêu của cô ta? ừ, nhưng cô ta tốt với mình từ trước khi mình quen Tôđi kia mà! Ngay khi mình chưa quen Tôđi, cô ta đã lên tiếng bênh mình trước sự độc đoán chuyên quyền của các sinh viên phụ trách rồi. Vậy có nghĩa là, cô ta làm điều tốt chỉ cốt tỏ ra mình tốt hơn, dịu dàng hơn, trong trắng hơn mà thôi. Còn mình thì sao? Một đứa con gái tính khí thất thường, hư hỏng và độc ác. So với cô ta thì mình chả là cái quái gì cả! Mình được vào trường chẳng qua là vì đút lót. Mình giao du với đủ loại cận bã của xã hội, những kẻ không những không được vào đại học, mà còn bị đuổi khỏi trường trung học. Trong khi đó cô ta là một sinh viên phụ trách. Ai ai cũng biết cô ta, kể cả hiệu trưởng và các giáo sư.”

Iravati nhìn những móng tay bôi thuốc của mình và nghĩ đến bàn tay của Viduri: mặc dù không đánh móng tay, trông chúng vẫn thon đẹp. “Cả khuôn mặt cô ta cũng nói lên cái tâm hồn cao đẹp của cô ta. Làm thế nào mà cô ta có được tất cả những cái đó nhỉ? Chàng thanh niên nào đang hoàng tử tế và thực sự yêu cô ta có lẽ sẽ chinh phục được cô ta. Như Tôđi chẳng hạn. Anh ấy tất nhiên là thích những cô gái dịu dàng, trong trắng rồi. Còn mình, thì chỉ cần anh ấy biết rõ hơn về mình, anh ấy sẽ bỏ rơi mình và quay về với Viduri ngay. Con chim dù bay cao

đến đâu, cuối cùng vẫn phải tìm một chỗ ưa thích để đậu xuống. Giống bồ câu kia có bao giờ đến đậu vào cành tre mà cứ mỗi lần gặp gió lại lắc lư, chao đảo!”

Iravati bỗng nhớ ra hôm nay cô có cuộc hẹn với bạn bè. “Hay ta dẫn đến cho họ một cô gái hiền lành, tốt bụng, một cô sinh viên sắp tốt nghiệp, và xem ra có vẻ là một cô gái hãy còn trong trắng? Chắc họ thích lắm!...”

Iravati thay quần áo, nổ máy, rồi phóng xe trên đường nhựa về phía thư viện trường tổng hợp. Cô ta bắt gặp Viduri đang ngồi bên đồng sách.

- Đi xe máy đi chơi đi chị. - Iravati rủ.
- Mình còn phải học.
- Lần nào em rủ chị đi chơi, chị cũng từ chối. Sao vậy?

Viduri không đáp.

- Chị ghét em đấy à?
- Sao cô nói thế?
- Vì chị không muốn nói chuyện với em.

Viduri im lặng. Iravati đến gần cầm lấy tay cô:

- Thôi, đi đi chị!
- Ngày kia mình phải thi rồi. - Viduri từ chối.
- Thế thì càng phải để cho đầu óc thanh thoi chứ!

Viduri lưỡng lự giây lát. Còn Iravati vẫn cố nài:

- Đi chị! Để cho mọi người thấy là giữa hai chị em mình không có chuyện gì.

- “Không có chuyện gì” là sao cơ?

- Vì nhiều người cứ nghĩ em với chị là thù địch của nhau. Họ bảo em cướp người yêu của chị. Nhưng có phải thế đâu, phải không chị?

Viđuri cười, nhưng nụ cười trông rất gượng gạo.

- Ai nghĩ thế? - Cô hỏi.

- Có người. Họ lên án em, bảo em làm cho chị đau khổ. Nhưng em có biết Tôđi là người yêu của chị đâu. Nếu biết thế thì em đã từ chối ngay anh ấy. Thế theo chị, người ta nghĩ thế có đúng không?

Viđuri chỉ lắc lắc đầu.

Iravati thở dài nhẹ nhõm:

- Thế thì may cho em quá.

Viđuri cũng thở dài, nhưng không nhẹ nhõm chút nào, mà rất nặng nề.

- Nếu vậy, chị em mình đi đi. - Iravati nói. - Để cho người ta thấy giữa hai chị em mình không có gì thù địch cả.

- Nhưng đi đâu? - Viđuri thờ ơ hỏi.

- Về Caliurăng. Về biệt thự của bố mẹ em ở đó. Chúng mình đến đó tán chuyện. Hoặc nếu không, chị có thể ngồi học, còn em sẽ xem truyện.

Viđuri chậm rãi thu xếp sách vở. Iravati thì cứ tùm tùm cười. Họ bước ra khỏi thư viện, ngồi lên xe máy và phóng về phía núi. Từ xa hai cô gái đã nghe thấy tiếng nhạc âm ỉ vọng ra từ ngôi biệt thự.

- Có lẽ tụi bạn em lại kéo đến. Lạ thật. Chúng nó đã bảo không đến kia mà! - Iravati nói như thể phân bua. - Hay để em đuổi chúng nó về? Không có chúng nó quấy phá, không cho chị em mình yên đâu.

- Thôi, chúng mình ngồi ngoài cũng được. - Viđuri đáp.

Hai cô gái thông thả bước lại phía cổng. Chiếc máy hát stêrêo chơi to đến nỗi Viduri thấy đau cả tai.

- Ta nên vào nhà một chút, không họ lại cho mình kênh kiệu. - Iravati đề nghị.

Viduri gật đầu.

Một thanh niên cao lênh khênh reo lên chào nữ chủ nhà.

Viduri đưa mắt nhìn nhanh: những người có mặt trong phòng, con trai và con gái đứng ngồi trong các tư thế hết sức tự nhiên, thoải mái. Có vài người còn nằm ườn ngay giữa nhà.

Iravati giới thiệu cô với mọi người. Anh chàng chân dài tên là lanua chìa tay bắt tay cô đầu tiên.

Tiếng nhạc quá ồn làm Viduri thấy rức hết cả đầu, và cô nghĩ thầm: "sao mấy người này nằm ngồi tự do thế nhỉ?"

Có mấy cặp còn hôn nhau ngay trước mắt mọi người. Còn những người khác thì ôm nhau và rú lên như mèo dại.

Viduri mấy lần đưa mắt nhìn Iravati, chờ cô ta rủ cô ra ngoài. Nhưng nữ chủ nhà có vẻ cũng đang say sưa cười nói rinh rích. Các cửa sổ đều đóng kín, trong phòng đặc khói thuốc lá Viduri cảm thấy khó thở và quyết định bỏ ra ngoài. Nhưng lanua đã giữ cô lại nói chuyện. Suốt từ này hẳn ta không rời mắt khỏi khuôn mặt hiền lành, sợ sệt của Viduri.

Cổ họng khô cháy, cô gái hỏi xin nước uống. Có người đưa cho cô cốc nước. Viduri uống ực một hơi hết cốc nước. Một lát sau cô bỗng thấy đau nhức hai bên thái dương. Cô chỉ muốn đi ra ngoài trời. Chưa bao giờ cô cảm thấy mệt mỏi khó chịu như thế. Hai mí mắt cô nặng trĩu. Toàn thân cô rã rời.

*

* *

Trong biệt thự vắng lặng. Viduri đang nằm trong căn phòng sáng rực ánh đèn. Cuối cùng cô mở mắt và hoảng hốt: cô đang ở đâu thế này? Cô bị làm sao vậy? Toàn thân cô đau đớn mệt mỏi. Có cảm giác như bao nhiêu khớp xương long ra hết. Cô cố nhớ lại xem đã có chuyện gì xảy ra và cô đã nhớ ra.

Cô muốn kêu nhưng cổ họng tắc nghẹn. Toàn thân cô run lên trong những tiếng nức nở. Viduri nhớ lại sau khi uống xong cốc nước, cô bỗng thấy người mỏi rã rời, chân muốn khụy xuống, và có mấy thanh niên xúm lại, bế cô lên giường, và sau đó...

Cô nằm úp mặt vào gối mà thổn thức. Cô chỉ muốn chết đi cho rồi. Mặt cô ướt đẫm nước mắt.

“Ôi, Iravati! - Cô thậm chí nói với mình. - Chính cô là nguyên nhân gây ra nỗi nhục của tôi. Cô đã kéo tôi tới cái hang ổ của bọn thú vật này”.

Viduri gượng ngồi lên. Cái thân thể đau đớn rã rời của cô như của người khác.

Iravati đang ngồi ngoài phòng khách và thản nhiên nhìn Viduri. ánh mắt họ gặp nhau. Trong ánh mắt của Viduri chất chứa hàng nghìn lời nguyên rủa căm thù đối với Iravati, nhưng miệng cô chỉ vừa nức nở vừa thốt ra được mấy câu:

- Sao cô lại làm như thế với tôi?

Iravati không đáp, chỉ rít thuốc lá hết hơi này đến hơi khác.

- Tôi có lỗi gì với cô? - Một câu hỏi nữa lại vang lên.

Lần này Iravati vẫn im lặng.

Viduri nhìn Iravati: Khuôn mặt phờ phạc, đầu tóc rối bù. “Con chó sói đội lốt cô gái đẹp - một ý nghĩ thoáng qua trong óc cô. - Đôi mắt thâm quầng thật đúng mắt con sói cái già!”

- Thế nào, cô trả lời tôi đi chứ? - Viduri nói, giọng bắt đầu gay gắt. - Tại sao cô lại đẩy tôi đến cái hang bẩn thỉu này?

Iravati ngẩng đầu, thản nhiên đáp.

- Vì chị quá tốt!

Tim Viduri đập dồn dập: hay cô nghe nhầm?

- Vì tôi quá tốt?

- Phải, vì chị là một cô gái quá hoàn hảo. Vì chị có tất cả những phẩm chất mà bọn con trai đều thích.

- Cô muốn nói gì? - Cô lấp bắp hỏi lại.

- Tôi nói là chị quá hoàn hảo, trong trắng và cao thượng. Nên phải cho chị ném thử tất cả những chuyện vừa rồi để chị đừng có quá cao ngạo về cái đức hạnh của mình!

Viduri sững người vì khiếp sợ, toàn thân cô run lên, cô bảo:

- Cô hãy đưa tôi ra khỏi đây ngay!

Iravati lặng lẽ đứng lên, và họ rời khỏi ngôi biệt thự. Viduri nhìn lại lần cuối ngôi nhà đẹp đẽ của con người đã ghen tức với sự trong sạch của cô một cách khùng khiếp đến thế.

*

* *

Về đến phòng mình ở kí túc xá. Viduri lại lăn ra khóc sụt sướt.

“Tại sao số phận mình tàn nhẫn thế này? Còn đâu nữa sự trinh trắng mà mình cố nâng niu gìn giữ bao nhiêu năm nay cho người mình yêu? Nhưng người yêu của mình là ai?” - Cô cứ lẩm bẩm một mình.

“Còn Tôđi thì đã yêu con người như thế nào? - Cô lại tự hỏi rồi tự trả lời.
- Một đứa con gái vừa nghiện ngập, vừa nằm ôm những đứa du côn trên sàn nhà. Nó không ôm Tôđi mà ôm những đứa khác. Hôn cả những đứa

khác. Chính mắt mình đã nhìn thấy tất cả. Thậm chí mình không dám tin là Tôđi, người mà mình vẫn yêu quý, lại có thể đi mê một con ăn chơi đàng điếm như thế. Còn nó, nó đã phá hoại cả đời mình, đã làm mình ê chề, nhục nhã”.

Viduri cố nén để khỏi bật ra tiếng nức nở. Cô sợ những người xung quanh nghe được tiếng khóc của cô. Nhất là cô sợ bà xơ Maria, một người phụ nữ rất nhạy cảm, dường như có thể nhìn thấu hết cả. Viduri cắn răng chịu đựng, cốt sao trấn tĩnh được dù chỉ đôi chút, và lau khuôn mặt đầm nước mắt của mình.

Thốt nhiên cô cảm thấy có một bàn tay dịu dàng chạm vào người cô. Trước mắt cô là bà xơ Maria.

- Hình như con bị ốm phải không? - Bà Maria hỏi.

Viduri gật đầu.

- Thế thì phải đi khám đi.

- Không, không! - Viduri hoảng hốt kêu lên.

- Nhìn con ta biết ngay là con ốm nặng. Mắt con sưng húp, trán thì nóng rực lên thế này này. Hôm nay không thấy con đến ăn cơm và cầu nguyện. - Bà xơ sờ tay lên trán Viduri.

- Con không ốm! - Viduri kêu lên rồi gục đầu vào ngực bà òa lên khóc.

- Con hãy nói cho ta biết nỗi buồn của con đi. May ra ta có thể giúp được con chăng?

Sau khi đã nguôi được đôi chút, Viduri kể lại không có thứ tự cho bà nghe tất cả nỗi bất hạnh của cô. Thoạt tiên bà không muốn tin lời Viduri kể: lẽ nào cô học trò tốt nhất của bà, một cô gái ngoan đạo, mặc dù cô theo đạo khác bà, thông minh ngoan ngoãn như thế, bỗng dưng gặp chuyện bất hạnh như vậy?

Sau khi bình tĩnh lại, bà xơ Maria nói:

- Phải báo cho cảnh sát. Những tên khốn nạn ấy phải bị trừng trị đích đáng.
- Không, không cần. - Viduri đáp. - Hãy để Chúa trừng phạt chúng!
- Rồi có lúc Chúa sẽ trừng phạt chúng. Nhưng nếu không đưa chúng ra dư luận phán xử bây giờ, thì sẽ còn nhiều cô gái trinh trắng như con có thể trở thành nạn nhân của chúng. Con hãy nghĩ kĩ điều đó, con gái ạ.
- Con hiểu lắm. Nhưng làm thế mọi người sẽ biết nỗi nhục của con. Con sẽ không sống nổi.
- Con đáng thương của ta. Nhiều khi vì sợ có người biết được chuyện này chuyện khác và lên án, mà vô tình ta đã tha thứ cho những lỗi lầm, thậm chí cả những tội ác của những bọn người đều cáng như những đứa đã làm nhục con. Nhưng thôi, nếu con không muốn, ta cũng không ép. Cầu xin Thượng đế hãy trừng phạt bọn chúng,

LINK Truyện:

Tôi phải chiếm tình yêu của anh <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/toi-phai-chiem-tinh-yeu-cua-anh-3736195.html>

LINK Chương này:

Chương 6

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/toi-phai-chiem-tinh-yeu-cua-anh-3736195/chuong-6.html>